

liv. Der henvises herved til rammeafgørelsens artikel 23.

2.2.6.3. Efter rammeafgørelsens artikel 20 skal den registrerede – med forbehold af en eventuel administrativ klageadgang – have ret til at indbringe krænkelse af de rettigheder, der garanteres vedkommende i henhold til national lovgivning, for en domstol.

2.2.6.4. Rammeafgørelsens artikel 19 omhandler retten til erstatning. Efter bestemmelsen er enhver, der har lidt skade som følge af en ulovlig handling eller enhver anden handling, der er uforenelig med de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af rammeafgørelsen, berettiget til erstatning for den forvoldte skade fra den kompetente myndighed (eller en anden myndighed, der er kompetent i henhold til den nationale lovgivning).

En medlemsstat, der har modtaget oplysninger fra en anden medlemsstat, kan inden for rammerne af det ansvar, den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har over for den skadelidte, ikke påberåbe sig, at de videregivne oplysninger var urigtige. Hvis modtageren yder erstatning for en skade, der er forårsaget af anvendelsen af urigtigt videregivne oplysninger, refunderer den videregivende kompetente myndighed modtageren den ydede skadeserstatning under hensyn til et eventuelt ansvar hos modtageren.

Det er op til den enkelte medlemsstat at fastlægge, hvordan dens erstatningsbestemmelser skal udformes, jf. betragtning nr. 30.

2.2.6.5. Efter artikel 24 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at rammeafgørelsens bestemmelser gennemføres fuldt ud, herunder bl.a. ved at fastsætte sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen, har afskrækkende virkning, og som skal finde anvendelse i tilfælde af overtrædelse af de bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af rammeafgørelsen.

Det er op til den enkelte medlemsstat at fastlægge, hvilke sanktioner der skal finde anvendelse ved overtrædelse af de nationale databeskyttelsesbestemmelser, jf. betragtning nr. 30.

2.2.7. Øvrige bestemmelser mv.

2.2.7.1. Forholdet mellem rammeafgørelsen og aftaler indgået med tredjelande reguleres i artikel 26.

Heraf fremgår, at rammeafgørelsen ikke berører forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne eller EU i henhold til bilaterale og/eller multilaterale aftaler indgået med tredjelande, som er gældende ved rammeafgørelsens vedtagelse.

Ved anvendelsen af disse aftaler foretages overførsel til et tredjeland af personoplysninger, der er ind-

samlet i en anden medlemsstat, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra c (om indhentelse af samtykke fra afgiverstaten), eller, hvis det er relevant, artikel 13, stk. 2 (hvorefter der i visse situationer kan ske overførsel uden forhåndsgodkendelse fra afgiverstaten).

2.2.7.2. Forholdet mellem rammeafgørelsen og tidligere vedtagne EU-retsakter reguleres i artikel 28.

Heraf følger, at hvis der i EU-retsakter, som er vedtaget før rammeafgørelsens ikrafttræden (som er tyvendagen efter offentliggørelsen i EU-Tidende), og som regulerer udvekslingen af personoplysninger mellem medlemsstater mv., er fastsat særlige bestemmelser om den modtagende medlemsstats anvendelse af sådanne oplysninger, vil disse bestemmelser gå forud for rammeafgørelsens regler herom.

Om den nærmere betydning heraf kan der henvises til betragtning nr. 39 og 40.

2.2.7.3. Efter rammeafgørelsens artikel 29, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen senest to år fra dens vedtagelse.

Om gennemførelsen og ikrafttrædelsen af rammeafgørelsen henvises i øvrigt til rammeafgørelsens artikel 29, stk. 2, og artikel 30. Spørgsmålet om evaluering af rammeafgørelsen reguleres i rammeafgørelsens artikel 27.

2.2.7.4. Ud over de enkelte artikler indeholder præamblen til rammeafgørelsen på sædvanlig vis en række betragtninger, som vil kunne have betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgørelsen. Præambelen indeholder ingen selvstændige retligt forpligtende elementer.

2.2.7.5. Det skal bemærkes, at rammeafgørelsen ledsages af en råds-erklæring, hvorefter Rådet vil undersøge, hvordan man i fremtiden i overensstemmelse med de gældende retsgrundlag kan samle de opgaver, der udføres af de eksisterende fælles datatilsynsmyndigheder, som er oprettet særskilt for Schengen-informationssystemet, Europol, Eurojust og Toldinformationssystemet, under én datatilsynsmyndighed, idet der tages hensyn til disse systemers og organers særlige karakter.

Den pågældende rådserklæring er en politisk tilkendegivelse om Rådets ønske om at arbejde videre med idéen om at oprette en fælles tilsynsmyndighed. Justitsministeriet har ikke nærmere oplysninger om tidshorisonten for det videre arbejde eller om indholdet af en eventuel senere beslutning herom, men det kan generelt oplyses, at regeringen stiller sig positiv over for at samle de forskellige tilsynsopgaver hos en fælles tilsynsmyndighed.